

основава тамъ една „Кралска музикална академия“ (опера). Освенъ горнитѣ опери, К. е писалъ и: „Мжкитѣ и удоволствията на любовта“, както и 3 и 4 гласни пѣсни.

Камбуровъ, Иванъ — музикаленъ писателъ, критикъ и фолклористъ, род. 9 окт. 1883 въ Лѣсковецъ, 12 годишенъ постъпва въ хора на катедралната църква въ Русе, като гимназистъ тамъ съставя хоръ при църквата „Св. Георги“, и учи цигулка при М. Константиновъ. Все като любителъ, организира хоръ и оркестъръ при читалището „Св. Георги“, и ръководи хора на Арменското пѣвческо дружество въ Русе. Следъ като учи въ Лайпцигската консерватория (при Паулъ Кваздорфъ — хармония, контрапунктъ, канонъ и fuga, Ст. Крелъ — музикални форми, Рих. Хофманъ — инструментация, Максъ Регеръ — музикални анализи и Арн. Шерингъ — история на музиката) е учителъ въ Добричъ, Карлово и въ мжжката гимназия въ Пловдивъ, като и въ тритѣ града е ръководилъ училищни и дружествени хорове и оркестри (1910—1911 хорътъ на Пловдивското пѣвческо дружество). 1916—1918 е воененъ капелмайсторъ, 1918—1919 е преподавателъ въ Държавното музикално училище въ София и после — учителъ въ I и II мжжки гимназии и Учителския институтъ въ София, 1922—1924 бива командированъ отъ М. Н. П. въ Германия и Австрия, 1926—1929 е въ отдѣла за народнитѣ пѣсни при Народния етнографски музей, следъ което напуска службата — за да се посвети всецѣло на музикално-писателска и критическа дейность. 1929—1930 предприема научна обиколка въ Парижъ, Брюкселъ, Берлинъ, Виена, Буда-Пеща. 1919 година слага начало на систематични музикални сказки въ София и провинцията, достигнали до сега числото 300. Редактиралъ е сп. „Съвремено изкуство“ (1919, заедно съ брата си Светославъ К. Фуренъ) и „Музикаленъ животъ“ (1928), сжщото — и като седмичникъ (1930—1931). По неговъ починъ, и живо участие въ организацията, и съ съдействието и участието на първитѣ наши сили, се състояха — лѣтото, 1926, първитѣ Български музикални тържества въ Варна. Писалъ книги: „Българската

музика — минало и съвременность — исторически приноси“ (1926), „Оперно изкуство“ (1926), „Петъръ Райчевъ“ — биографична скица (1926), „Музика и народъ“ (1932); голѣми статии: „Сжщность, значение и записване на нашия музикаленъ фолклоръ“ (Известия на Народния етнографски музей — 1925), „Нашитѣ народни напѣви и теорити на Риманъ“ (сп. Училищень прегледъ 1928 — сжщо и въ отдѣлна брошура), „Нашата народна музика и развоятъ на нейната нотация“ (сп. Български прегледъ 1932), „Старобългарскитѣ църковенъ напѣвъ“ (Българска историческа библиотека, г. I, томъ IV) и др. Записалъ е 2000 народни пѣсни и превелъ: „Музиката и нейнитѣ представители“ отъ А. Рубинцайнъ, Бетховенъ отъ К. Кребъ (първи номеръ на библиотека „Класици на музиката“ — подъ негова редакция), романтъ Идиотъ на Достоевски (заедно съ брата си Св. К. Фуренъ). Освенъ това, много критически статии въ списания и вестници. Писалъ още: скерцо за оркестъръ, 2 „Народни хорови идилии“ (първата отъ които изпълнена на първитѣ музикални тържества въ Варна, а втората — въ София), „Прослава“ — за смѣсенъ хоръ и голѣмъ оркестъръ.

Камеренъ оркестъръ — се нарича въ новата музика такъвъ оркестровъ съставъ, който има ограниченъ брой изпълнители, като инструментитѣ сж застѣпени обикновено по единично (солово) (Гл. камерна опера и камерна симфония).

Камеренъ стилъ — се нарича този, въ който сж написани творбитѣ на камерната музика. Той изисква инструментитѣ да бждатъ третиранни солистично — всѣки да има свое индивидуално очертание, — а не оркестрално. За К. с. може да се говори и при изпълнението: той изисква една не само подробна, но и финна изработка и отсвняване на всѣка партия.

Камерна музика, ит. *musica da camera*, фр. *musique de chambre*, нѣм. *Kammermusik* — се е наричала отначало свѣтската музика, която се е изпълнявала въ дворцитѣ отъ специално избрани, даровити музиканти, въ ограниченъ брой — противоположно на църковната, оркестровата и предназначена за tea-